

*KURT ADAMLARLA AŞKIN
KURALLARI*

TILSIMLI KOY SERİSİ

LINSEY HALL

Bu kitabın yayın hakkı PHOENIX YAYINEVİ'ne aittir. Yayınevinin ve yayınlayıcısının yazılı izni alınmaksızın kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopyalanamaz, çoğaltılamaz ve yayınlanamaz.

Kurt Adamlarla Aşkın Kuralları

Tılsımlı Koy Serisi -3

Linsey Hall

Orijinal Künye: Charming Cove Series, Romance Rules for Werewolves

Çevirmen: Cihan Alan

Editör: Yeşim Sönmez Dinçkan

Yayına Hazırlayan: Gülşen Demirci

Kapak Tasarımı ve Dizgi: İrem Nur Acar

©Phoenix Yayınevi Tüm Hakları Saklıdır.

2025 Aralık, Ankara

ISBN No: 978-605-7789-78-5

Phoenix Yayınevi-Ünal Sevinç

Yayıncı Sertifika No: 11003

Şehit Adem Yavuz Sok. Hitit Apt. 14/1

Kızılay-Ankara

Tel: 0(312) 419 97 81 pbx

Faks: 0(312) 419 16 11

e-posta: info@siyasalkitap.com

<http://www.siyasalkitap.com>

Baskı: Dedemat Matbaacılık

Sertifika No: 70086

Melih Gökçek Bulvarı 1447 Cadde No: 37

İvedik Organize Sanayi Yenimahalle- Ankara

Tel: 0507 932 59 30

Dağıtım:

Siyasal Kitabevi

Şehit Adem Yavuz Sok. Hitit Apt. 14/1

Kızılay/Ankara

Tel: 0(312) 419 97 81 pbx

Faks: 0(312) 419 16 11

e-posta: info@siyasalkitap.com

<http://www.siyasalkitap.com>

*KURT ADAMLARLA AŞKIN
KURALLARI*

TILSIMLI KOY SERİSİ

Deskin arkasından çıktı ve bana lobi boyunca eşlik etti. Altın kapılı asansörlerin yanından geçirdi. Yürürken arkasına döndü ve “Korkarım servis asansörüne binmeniz gerekecek, çünkü teras tüm misafirlere açık değil,” dedi.

Bir an için sersemledim. Bu beklediğimden çok daha özenli bir buluşmaydı. Tommy elinden gelen her şeyi yapıyordu. Kadın beni lobinin arkasına dolanan küçük bir koridora yönlendirdi, sonra da bir asansöre bindirdi. Diğerlerinden daha küçüktü ama yine de mermer zeminiyle ve ahşap panelli duvarlarıyla şık dekore edilmişti.

“Vay canına. Burası çok güzelmış,” dedim.

“Regent’ta sadece en iyileri var,” dedi kadın gülümseyerek. “Özel konuklarımız genelde bu asansörü kullanır. Otelin birkaç bölümü VIP müşterilerimiz için ayrılmıştır, teras da bunlardan biri.”

“Vay be.” Heyecanla asansöre adım attım.

Beni en tepeye çıkaracak düğmeye basmak için içeri doğru eğildi, sonra bana gülümsedi. “İyi akşamlar.”

“Teşekkür ederim.” Kapı vınlayarak kapanırken duvara yaslandım, beynim allak bullaktı.

Tommy’nin bütün bunları planladığına inanamıyordum. Doğrusu, beni takdir etmediğini düşünmeye başlamıştım. Belki de sonunda daha fazla çaba sarfetmesi gerektiğini fark etmişti.

Asansör birkaç kat sonra durdu ve bir adam oda servisi arabasını içeri itti. Mükemmel ütülenmiş bir üniforma giyiyordu. Beni görünce kaşları hafifçe çatıldı. Yüzünde bir şaşkınlık ifadesi gördüm sanki ama hiçbir şey söylemedi.

Arabanın üzerinde cilalı gümüş kapakla kapalı iki küçük tabağın yanında duran şampanya gözüme ilişti.

Adam başka bir kat için düğmeye basmadığından, çatıya çıktığını anladım. Ağzımın kenarlarında küçük bir gülümseme belirdi.

Şampanya.

Bu onun için nadir bir zevkti ve kesinlikle bu gece büyük bir şey olacağı anlamına geliyordu. Sekiz yıldır birlikte yaşıyorduk ve hiç şampanya içmemiştik. Genellikle üzerinde *FRANSIZ BEYAZI* yazan bir şarap alırdım çünkü en ucuzu oydu. Tommy viski için parasına kıyardı ama şampanya için asla.

Asansör yukarı çıktıkça adam bana bakışlar atmaya devam etti. Ben de gülümsedim, bir şey söylemem gerekip gerekmediğinden emin olamadım, en iyisi bir şey söylememekti. Sonunda asansörün kapıları açıldı ve küçük bir fuaye belirdi. Adam başıyla karşıdaki kapıyı işaret etti. “Bu kapı çatıya açılıyor. Size yardımcı olayım.”

Servis arabasını dışarı itti, sonra kapıyı açarken onu duvarın dibine bıraktı. Çatıya çıktığımda hafif bir esinti saçlarımı geriye savurdu, havanın bu atmosfere eşlik edişi hayret vericiydi. Londra’da, özellikle de sonbaharın başlangıcında, açık havada yemek yemek için güzel bir geceden ziyade çiseleyen bir yağmurla karşılaşma ihtimali daha yüksekti.

Karşımda tek bir yemek masasını korumak için yapılmış büyük bir çardak duruyordu. Pırıl pırıl ahşaptan inşa edilen çardak, ortamı mükemmel bir şekilde aydınlatan büyüleyici ışıklarla süslenmişti.

Tommy ve karşısında oturan bir kadın görünce olduğum yerde kalakaldım. Göz alıcı kırmızı bir elbise giymişti ve kuaförden yeni çıkmışçasına altın sarısı saçları vardı. Tommy’ye doğru eğildi, kırımızı dudakları bir gülümsemeyle aralandı.

Midem kalktı.

Demek o not benim için yazılmamıştı.

Zaten bana hitaben yazılmak yerine karşılama masasının üzerine bırakılmış bir kâğıda karalanmış olması tuhaf gelmişti. Belli ki atmayı unuttuğu bir hatırlatma notuydu. Her nasılsa, Tommy’nin ilişkisini gizli tutma konusundaki tembelliği ilişkinin kendisinden daha rahatsız edici gelmişti bana.

Ürpertiyle bir nefes aldım, içimde acı ve öfke çarpışıyordu.

Aptal. Tam bir aptalım.

En kötüsü de bir yanım onlar beni görmeden sıvışıp gitmek istiyordu. Ama bakışları bana çevrildi, ben de gözüne far tutulmuş geyik gibi hareketsiz kalakaldım.

“Isobel.” Tommy’nin sesini şaşkınlık renklendirmişti. “Burada ne işin var?”

“Ben...” Ürpertiyle bir nefes daha. “Asıl *senin* burada ne işin var?” Kadına baktım. “Ve sen de kimsin?”

Kollarını kavuşturmuş, Tommy’e ters ters bakıyordu. “İşte bu yüzden ona daha önce söylemen gerekiyordu. Bu söyleyeceğim hoşuna gitmeyecek ama onun duygularını incitiyorsun ve bu çok acınası bir durum.”

Zayıf bir sesle güldüm. “Neredeyse on yıldır birlikteyiz, Tommy. Bunu nasıl yapabildin?”

Omuz silkti. “Bu kadar dert edeceğini düşünmemiştim doğrusu.”

Şaşkınlıktan donakaldım. “*Dert etmek* mi?”

“Çok rahat birisindir,” dedi. “Çok uyumlu.”

Uyumlu ha.

Bunun yerine “soğukkanlı bir kaltaksın” dese daha iyiydi.

“Bu hoşuna gitmeyecek ama,” dedi güzel kadın. Onun en sevdiği ifadenin bu olduğunu anladım ve büyük olasılıkla daima hoşuna gitmeyecek şeylerden bahsediyordu. “Tommy bana senden bahsetti. Sakın yanlış anlama tatlım ama günün sonunda sen paspastan başka bir şey değilsin. Bir enayi.” Yüzünü kıvrıttı. “Üzgünüm.”

Gözlerimi kırıpıştırarak ona kilitlendim. Galiba ağzım da açık kaldı, tıpkı bir balık gibi. Evlenme teklifi almak üzere olduğumu düşünürken, erkek arkadaşımın metresi bana “Sen bir paspassın,” diyordu.

Bir anda alnıma ıslak ve yapışkan bir şey düştü. Kafamı kaldırdım ve tepemde uçan bir güvercin gördüm.

Mükemmel zamanlama.

Beynimde çanlar çalarken güvercin kakasını silmeyle uğraşıyordum. Tam o an benimle birlikte asansöre binen garson elinde bir mendille yetişti. Elimi sildim, havadaki sessizliği bunaltıcı bir ağırlık gibi hissediyordum.

Tekrar masaya dikkatimi verdim. Kadının gözlerinde acıma duygusu belirdi ve içimde bir şeyler patlak verdi. İçimi bir cehen-nem gibi aydınlattı sanki ve bu garip bir şekilde iyi hissettirdi.

Karnımın derinliklerinde büyüm canlandı, öfkeyle birlikte uyu-yan canavar uyandı. Burada ne işim vardı benim?

Tommy sanki yaklaşan fırtınayı hissetmiş gibi, “Hadi ama Isobel. Mantıklı ol.”

“Mantıklı mı?” Kaşlarımın kalktığını hissettim ve içimde histerik bir şeyler kıpırdandı. “*Zaten* bu zamana dek mantıklı olduğuma inanıyorum.” Kadına baktım. “Ve eğer ona inanacak olursak, meğer ben kendimi paspas etmişim.” Kendim için böyle düşünmekten nefret ediyordum ama ne yazık ki haklıydı.

“Hayır, paspas falan değilsin,” dedi Tommy. “Sadece tatlı. Uyumlu. Senin bu yönünü seviyorum.”

Güldüm ve sesime kızgınlığım yansıyor. Ama Tommy’i kaybetmekten değil, *kendimi* kaybetmekten kaynaklanan bir kızgınlıktı bu.

Başka bir kadın için yarattığı bu güzel sahneyi görmek başka birinin hayatında nasıl kolaylaştırıcı bir rol üstlendiğimi çok açık bir şekilde ortaya koyuyordu.

“Al senin olsun,” dedim kadına. “Görünüşe göre sana bana davranışından daha iyi davranıyor.” Arkamı dönüp uzaklaşmaya niyetlendim.

Ama aniden bu yeterli gelmedi.

Onlara doğru döndüm ve tabaklarındaki yemek kalıntılarına baktım. Gözlerimi kısıtım, kullanmadığım tüm büyüleri yemek